

גרביים - עד למותניים

אנו: "למה?"
דפנה: "מפני שלא הייתי אף פעם."
רונית: "אני הייתי רוצה להיות זכור, מפני שאני אוכל ללכת לכל מקום, וגם לקולנוע מיקימאוז."
שוקי: "אני, סוס. מפני שאני ארוך מהר ואוכל קש."
אנו: "מה תעשו כשתהיו גדולים?"
שוקי: "אני אבנה בתים."
אנו: "איך?"
שוקי: "אני אקח פטיש ומסמרים, ואדפוק הכל ביחד, ואחר-כך, אם זה לא יפול, זה בית."
רונית: "אני אהיה מוכרת בחנות. כמו אבא שלי."
בועז: "אני אהיה מכבי אש."
אנו: "איך תציל אשה שמנה מקומה חמישית?"
בועז: "אני אשים סולם, ואזו הצידה, שאני לא אהיה קבטש כשהיא תיפול."
שוקי: "אני גם אהיה שוטר. ואקח את כל השכונה למשטרה."
דפנה: "אני אהיה חיילת, עם כובע כזה כמו אחותי ואהרוג ערבים."
רונית: "משיגנה כזאת. אני אהיה אחות. ואעשה זריקות לכולם."
מיקי: "לא, אני אהיה רופא."
אנו: "מה תעשה אז?"
מיקי: "אנשים יבואו אלי, ואני אגיד להם שכן, ותראו לי את השקדים."
אנו: "מי החברה הכי טובה שלך?"
רונית: "החברה שלי הכי טובה היא טלי, ולפעמים אני שונאת אותה. אבל היא לא גרה כאן. היא באותו הגודל מה שאני, רק שאני קטנה יותר."

תודעת גרביינים שלטה בפייף אוילוק ב' שרתון. עשרות גרביים שקופים היו תלויים לאורך הקיר, מול שולחן הקוקטיילים, ובסימאות שעיתרו את אולם העצמאות ועקו בשמן: "חלום כל אשה / גרב לכל שימלה", "גרב היופי ללא דופי", "הגרב ללא תפר". מכל מקום, הם לא הפריעו לנו במיוחד ליהנות מהמשקה. הפסנתרן ניגן Slow ותצוגת הגרביים — שימו לב: הראשונה במדינת ישראל! — החלה. אנו מפקפקים אם מלים עלובות אלו אמנם יש בכוחן להגחיל מושג ולוא גם קלוש, על גדלות המעמד ההיסטורי. שאלו את הגברים הרבים, הסיטונאים והקמעונאים, שהיו שם. אחדים מהם ראו בפעם הראשונה דוגמנית חיה. שימונה, שרה ולא, בלבוש מלא מדי, צעדו על הי מסלול, כשהורקור מעביר אלומות אור על רגליהן. הן לובשות גרביים, הסבירה המנחה. האמנו לה, אם כי לדידנו היו יכולות להיות גם בלי. אייפשו היה להבחין בהם מרחוק. לשחא גם ניסינו להבחין בסנסישו. אבל אם לשפוט לפי דברי המנחה, הרי הרעיון הכללי שלהן מעניין. גרב ששום רכבת אינה נוצרת בו (4.20 ל"י). מצבה הרוח התרומם מאד לקראת הסוף, עת הפשילה שרה באומץ את שמלתה, וצעדה בלעדית, עטופת SABLEGS, הגרבי-מכנסיים השקוף, מפלגו בצבע טבי עי (9.80 ל"י). דוגמה יעילה, שתחסוך מנשים רבות את הדבר האיום ששמו חגורת-גרביים. צבעי העונה: הגדון הצהוב או הגראפית. אשתקד היו אדמדמות.

★ ★ ★
אז תנרנרו דהם!
היום הם הלכו בפעם הראשונה לכיתה א'. עכשיו הם כבר גדולים. ועם ילקוט. תפסנו כמה מהייצורים החמודים ברחוב שלנו לשיחה רצינית.

שרה בגרב-המכנסיים השקוף
 רונית החזיקה פרפר ביד. שוקי החזיק את כנפיו. השאר היו עוסקים בזנב של מימי, החתולה של הרחוב, שהתגלה מילדות לשיגעונותינו. איזה חיה הייתם אתם רוצים להיות?
דפנה: "אריה."

הטראפז ההפוך

תהיי דקה, מאורכת, בעלת כתפיים מתרחבות. טראפז הפוך. ובתרגום לשפת המעשה — כך תראה המלתחה שלך בחורף 63:
 ● ברדסים מפרווה, צחארונים גבוהים, או צעיפים — כהמשך לצחארון — יכסו את החצי התחתון של הפנים, עד האף.
 ● תעדיפי טחיד גס, אריג בדוגמת רגלי-תרגולת.
 ● פלאגל למעילי חורף. בערב תלבשי קרפ, צמר קלוע ומשי. הכל בשחור.
 ● שמלתך השחורה תהיה צנועה, חסרת מחשוף, בעלת שרוולים ארוכים. או חשופה מאד אילה מארחת.
 ● אם דוקא חצאית-מכנסיים זה הטעם שלך, עשי זאת מגרסי עבה. טובה גם לערב.
 ● לא כולם יעלו חיוך עם תנעצי בשערך, בערב, נוצת בתייענה.
 ● מייעצים לך לדחוף ריפוד קל בכתפיים, כדי להר- היכם.
 ● חגרי את התגורה תמיד 5 ס"מ מעל למקום הטבעי.
 ● החצאית אינה צרה מדי, לא רחבה מדי. התרחבות קלה תודגש לפנים, הודות לקפלים מעוגלים או משולשים.
 ● ה'זאקטים' ארוכים יותר. מקומם ינוע בין אגף הירכיים והברך.
 ● עצרי את המכפלה בגובה 48 ס"מ מריצפה.
 ● מימן — בתמונה — יצירה של קארן. ההסברים (מלמעלה למטה): כובעי-מצח חום. צחארון-צעיף בקסיפה חומה. כתפיים מתרחבות. טחיד גס חום, משובץ. כפתורים דמויי-רעני קפה. זאקט מאד ארוך. גורת קפל משולש מתרחבת לקראת קצה החצאית. המכפלת — 45 ס"מ מהריצפה.
 ● משמאל בתמונה יצירה של דיוו. ההסברים, הצרפתיים, (מלמעלה למטה): כיפת פומפו. צעיף ענק, טחיד אפור. חגורה מעל המותן. חצאית בעלת קפלים מעוגלים לפנים. ככפלה מכה בדיוק את הברך, 50 ס"מ מהריצפה.
 ★ ★ ★
בלאדי מרי שי צ'אררי
**ובכן, נמצא סוף-סוף משהו שנטל על עצמו לגאול חרפת אנשים רבים, ושפירסם השבוע את הספר המבטיח — קוקטיילים. 110 מתכונים אלקהווליסטים, לראשונה בעברית. תרומה גדולה, ללא ספק, לכל סיי"ם (סנובי-ישראלי-מצוי), שהשכלתו הקוקטיילית המאכסימאלית מתחילה בגיון ומסיימת בקולונס.
 חישיבי לרגע על האפשרויות המלהיבות והמבטיחות, ה' טמינות בהשכלה מפותחת יותר! את מרהפת בין אורחייך כמו אחת ליידי מקדולנד-לוקהארט, חיוך מקסים, כמעט טבעי, על פנייך, מציעה "מרי ויידו? בלאדי מרי?" ומביט טה בבזו אינסוף על יצור פרימיטיבי, הדורש כרמל מזרחי און-הדירוסק.
 כדי לכתוב ספר קוקטיילים, אין צורך דווקא לשתות אותם, או לגלות את אמריקה. מספיק לדעת להעתיק. דוד סדן (30), עורך-הספר, הידוע בציבור מסויים כדוד ליפשיץ, המו"ל של ספרייהכיס דשא, הסתפק בשני ספרים בלבד: טבאוי קוקטייל בוק האנגלי והקלאיינה האודיבאר השווייצרי.**

אופנת '63 — מימן קארן, משמאל דיוו

הוא פנש בהזדמנות בארמן בשם צ'ארלי, הוא מסביר, ששימש לו יועץ סכני. הצ'ארלי הזה סימן לו בספר מה להעתיק, והוא העתיק.
 בספר, העולה 5 ויבוע לירות, ניתן לכל גבר מתחיל בכל המובנים לשנן את הרצפט המקורי-הסנסוני-הממיר: בלאדי מרי. הוא מכיל חצי כוס מיץ עגבניות וחצי חודקה. די במנה אחת כדי להשיג את התוצאות הדרושות — בתנאי שהבחורה לא תירדם במקום.
 ★ ★ ★
צברים מעדיפים ארבה
 הסיי"ם, שעברו מסעדה רצינית זה חומוס, ימצא עניין רב בספר מקורי חדש בשם: חאכלים תימניים ומזרחיים. שמעון צבר, מיודענו, הכין את הספר בחשאי, בארבעת החודשים האחרונים. פעילותו החברתית, בפרק-זמן זה, במסעדה טולטן, נמשכה כרגיל, ואף אחד לא העז לחשוך כי מתחת למשקפיו העגולות מסתתרת מוימה אפילה כזאת. בצבם, כל אחד ידע שאצל שמעון יש לו עסק עם אדם שהקולניאריות הפכה אצלו להובי, מאז חזר מאפריקה מביקורו היידידותי אצל שבט הקאנזבאלים. אבל שיקח את זה ברצינות? אפילו שמעון לא האמין בזה, עד שבא אליו המו"ל עם הצעה לא-גרועה במיוחד: לחשוף את מכמני הגאסטרונומיה התימנית. הוא אף הבטיח לתת לשמעון את העבודה הגראפית. שמעון, שהוא ממוצא פולני, הסכים מיד. וגם מפני שלא היה צריך ללכת רחוק. הוא הלך לאשתו, נעמי, שהיא בת העדה התימנית.
 אפשר היה למצוא, עת התבשלה היצירה, במקומות שכז' חיהאל ביותר של הכרם, מתוכח עם תימני חצי-עירוד תצימת אודות בעיית הכוזהה (תבלין הנקרא בעברית קצח). שמעון נעשה בכרם אורח קבוע של ציון, בעל המסעדה, ממנו למד את הכנת המתכון המצויין, לדעתו, הנקרא ג'יד, והעשוי מאברו של השור, ירקות ותבלינים. כך קרם הספר עור וגידים.
 שמעון אולי השמין משהו מהרגיל, אבל זה היה כדאי. הצירורים יצאו לו טוב. יש בספר החל במאכלי הבצק האופייניים לתימן — הג'יחונן — הלחוח ועד תבשילי הבשר, גנים, מאכלי חלב, קרם כראמל וסחלב.
 אם תראו במיקרה את הגאסטרונום הצבר עטוף מרה שחורה, דעו שהסיבה אינה כישלון הרוסים בנוגע או במאדים. הסיבה היא הרבה יותר ארצית: הארבה. אחד המעדנים, עליו ממליץ המחבר, הוא מתכון העשוי מחרק זה. מה שאוכל את שמעון הוא העדר הארבה בישראל, מצב שאינו גותן לאורך הישראלי ליהנות מהמתכון שלו. איי פעם, אם הוא ילך לבית-הכנסת, זה יהיה רק בשביל להתפלל לאלוהי צבאות ישראל שיביא מכת ארבה למדינה.